

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/41/2016
Identifikačné číslo spisu:	6312205503
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:6312205503.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v sporovej veci žalobcu: Urbárske a pozemkové spoločenstvo Šumiac, so sídlom 976 71 Šumiac, IČO: 45 029 105, zastúpeného JUDr. Rudolfom Gunišom, advokátom, so sídlom Kieпка 80, Brezno, proti žalovanému: F. B., nar. X.X.XXXX, bytom B. Z. XXX, B., zastúpenému JUDr. Monikou Ludikovou, advokátkou, so sídlom Hviezdoslavova 16, Zvolen, v konaní o zaplatenie 21.622,72 Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17. decembra 2015, č. k. 43Cob/179/2015-247, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Brezno rozsudkom zo dňa 12. marca 2015, č. k. 7Cb/87/2012-179 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 3.101,44 Eur. Dospel k záveru, že žalobca nepreukázal zo žalobcom predložených dôkazov (znaleckého posudku č. 28/2010, z odborného vyjadrenia znalca) neoprávnené vyúčtovanie lesných prác („uhadzovanie haluziny“) o žalovanú sumu 21.622,72 Eur, ktoré žalovaný podľa žalobcu nevykonával.

2. Na odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil z jeho správnych dôvodov, keď sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo. Navyše uviedol, že vychádzal zo záveru, že k uzavretiu jednotlivých zmlúv medzi právnym predchodcom žalobcu ako objednávateľom prác a žalovaným ako dodávateľom prác došlo konkludentne, čo strany sporu v konaní nespochybnili. Zdôraznil, že závery znaleckého posudku vyhotoveného pre účely policajného vyšetrovania, ktoré potvrdili nedostatky v evidencii lesného majetku zo strany právneho predchodcu žalobcu nepreukazujú

vznik a výšku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného tak, ako to tvrdí žalobca, ale iba možné porušovanie povinností zo strany zodpovedných pracovníkov právneho predchodcu žalobcu pri uzatváraní dohôd.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v lehote dovolanie žalobca. Navrhol napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolateľ namietol, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodu, že odvolací súd rozhodol bez pojednávania a žalobca nemal možnosť konať pred odvolacím súdom, tak, aby zložité predložené dôkazy mohol odvolaciemu súdu náležite vysvetliť a ďalej, že v oznámení o vyhlásení rozhodnutia zo dňa 10.12.2015 nie je uvedené kto ho vyhotovil a nie je nikým podpísané. Taktiež v spise sa nenachádza kedy toto oznámenie bolo z tabule zvesené. Dovolateľ namietal, že súdy vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, najmä, že nebrali do úvahy predložené dôkazy, ktoré jednoznačne preukazujú, že žalovaný nemohol vykonať práce na takých plochách a ich výmerách, ktoré neexistujú a to Lesný hospodársky plán na roky 2004-2013, vyjadrenie Okresného úradu Banská Bystrica odboru opravných prostriedkov zo dňa 25.6.2015 ohľadne vyhotovovania a realizácie lesných hospodárskych plánov a vyjadrenie Národného lesníckeho centra Zvolen zo dňa 11.6.2015, z ktorých vyplýva záväznosť lesných hospodárskych plánov a ich realizácia. Taktiež súd nevykonal dôkaz navrhovaný žalobcom a to vypočúť znalca Ing. Ivana Barbierika.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, zastúpení v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

5. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01.07.2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 (dovolanie bolo podané po 1.1.2015) a § 238 O. s. p.

6. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. stručne uvádza, že dovolaním napadnutý rozsudok nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa § 238 O. s. p., prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

7. Vzhľadom na uvedené, dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/, g/ O. s. p. nenamietal; existencia väd tejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

8. S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., že žalobcovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

9. K námietke dovolateľa, že mu konaním krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a to konkrétne tak, že odvolací súd nenariadil pojednávanie dovolací súd uvádza, že podľa § 214 ods. 1 O. s. p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O. s. p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

10. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonať verejne. Ak teda rozhodoval súd prvej inštancie na pojednávaní, odvolací súd v

zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné. Bez pojednávania nemôže odvolací súd meritorne rozhodnúť veci, ak zistí, že je potrebné na účely správneho zistenia skutkového stavu vykonať (zopakovať) dôkazy, alebo ak súd prvého stupňa rozhodol bez pojednávania, resp. ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Je na úvahe odvolacieho senátu, v ktorých prípadoch to ďalej bude považovať za potrebné. V zákone nie je možné kauzisticky vypočítať všetky možné situácie, ktoré môžu v súdnej praxi nastať a práve naopak tým, že sa ponechá otázka nariadenia pojednávania na rozhodnutí súdu v porovnaní so striktnou normatívnou úpravou, takáto úprava bude v súlade s materiálnou stránkou právneho štátu. Ako je zrejmé z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, tento sa stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie, ako aj právnym posúdením veci, čiže nebolo potrebné v danom prípade zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Verejné prejednanie veci sa uskutočnilo na súde prvej inštancie, čiže tu bolo garantované právo strany sporu na verejné prejednanie veci a ako je zrejmé z obsahu súdneho spisu, žalobca ako strana sporu, produkoval vyjadrenia k veci tak v konaní na súde prvej inštancie (č. l. 34, 51, 80, 113, 120, 136) a zúčastňoval sa na pojednávaní (č. l. 67, 92, 170), ako aj v odvolacom konaní (podanie odvolania s prílohami (č. l. 187 - 237). Dovolací súd uvádza, že neexistoval dôležitý verejný záujem, z dôvodu ktorého by malo byť nariadené odvolacie pojednávanie. Vzhľadom na právnu úpravu, a to konkrétne § 205 ods. 3 O. s. p., ktorá umožňovala rozširovať dôvody odvolania a rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, len do uplynutia lehoty na podanie odvolania, mohli strany sporu v rámci svojich prednesov len zopakovať obsah svojich návrhov (odvolania a vyjadrenia sa k odvolaniu) alebo rozsah a dôvody odvolania zúžiť čiastočným späťvzatím odvolania (§ 205 ods. 3 O. s. p.).

11. Tým, že odvolací súd vo veci nenariadil pojednávanie, v súlade s ustanovením § 214 ods. 1, 2 O. s. p. svojím postupom a konaním neodňal žalobcovi konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

12. Dovolateľ v danej veci namietal nedostatky týkajúce sa vykonávania a hodnotenia dôkazov, ktoré navrhoval v konaní vykonať, v dôsledku čoho súd nedostatočne zistil skutkový stav.

13. Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je však už vecou súdu (por. § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania. Ak by aj súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy ako navrhli účastníci, následkom môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúca k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie procesná vada podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (por. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a 125/1999). V danom prípade z obsahu spisu ani nevyplyva, že by súd prvého stupňa nevyhovел konkrétnym návrhom žalobcu, pretože na poslednom pojednávaní dňa 12.3.2015, č. l. 170 spisu právny zástupca žalobcu uviedol, že nemá žiadne ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania. Pokiaľ sa odvolací súd stotožnil so zisteným skutkovým stavom tak ako ho súd prvého stupňa zistil na základe tvrdení žalobcu a žalovaného a predložených a navrhnutých dôkazov, ide o právny názor odvolacieho súdu, ktorý je súčasťou právneho posúdenia veci. Ani žalobcom namietané nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.).

14. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 Dohovoru) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04; pozri vyššie), ani právo na to, aby bol

účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

15. Námietky žalobcu, ktorými vytýkajú súdu existenciu tzv. inej vady, ako je uvedené vyššie (vykonávania a hodnotenie dôkazov), treba považovať za dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., ktoré však sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

16. Zo spisu nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie a odvolací súd v prejednávanej veci dopustili porušenia procesných oprávnení žalobcu, majúcich za následok odňatie mu možnosti pred súdom konať. Z tohto dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že v posudzovanej veci postup súdov nemal za následok znemožnenie realizácie procesných práv žalobcu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

17. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.